

П. Г. Удхаус

Бинго и пекинезката криза

Един Образ показваше наранения си крак на група отбрани Скици в пушалнята на „Търтеите“, когато към тях се присъедини един Симпаята, след като си поръча на бара един аперитив.

– Какво става? – интересува се той.

Историята бе разказвана нееднократно, но Образът без секунда колебание се впусна в още едно обяснение.

– Онова магаре Бинго Литъл! Отби се онзи ден в резиденцията ми с някакъв бесен пекинез и се опита да ми го насади!

– Казал, че го носел като подарък за рождения му ден – поясни една от Скиците.

– Така твърдеше, само че аз не му повярвах. Рожденият ми ден не беше онзи ден, а дори и да беше, редно е да познава по-добре психологията ми и да знае, че никога не бих притежавал гаден пекинез с канибалски наклонности и зъби като трион, да не говорим, че се засяга и от най-малкото. Едва бях започнал да го изритвам към вратата и тоз добитък взе, че се извърна и така ме ръфна, че... Ако не бях запазил самообладание и не бях скочил чевръсто върху масата, пораженията върху прасеца ми можеха да бъдат далеч по-сериозни. Ето виж! – посочи Образът.

– Каква ужасна рана!

Симпаятата го потупа по рамото и като се оправда с факта, че възнамерява да обядва и ще има нужда от апетита си, отклони поканата да се полюбува на разтерзания крайник.

– Не се учудвам, че така си се разстроил – добави той. – Но аз съм в състояние да ти дам пълно обяснение. Видях се снощи с Бинго и той всичко ми разказа. А след като изслушате тъжната му история, убеден съм, че ще се присъедините към моето мнение – трябва по-скоро да го съжалим, отколкото да го съдим. Ту компрандр – поясни Образът, който бе изучавал факултативно френски в училище – се ту пардоне. Това ще рече: като вникнеш в същността на нещата, ще простиш.

– Вие всички – продължи той – сте повече или по-малко запознати с историята на Бинго и сигурно го смятате за един от редките екземпляри, на които всичко им върви по мед и масло. Храни се добре, спи още по-добре, щастливо е женен за едно очарователно момиче, тъпкано с пари – Роузи М. Банкс, известната писателка – и неминуемо си мислите, че животът му е една дълга, чудно хубава песен.

Ала правило в този живот е, че дори да имаш всичко, ти пак нямаш всичко. И в най-благоуханния мед ще откриете гнусна муха. Мухата на Бинго е, че той рядко – да не кажем никога – има в джоба си повече от

нужното, за да си купи цигари. Госпожа Бинго очевидно смята, че така е най-разумно. Много добре е запозната с Бинговата склонност да залага на коне, които ако изобщо си направят труда да финишират, то вършат това твърде неохотно. А тя не одобрява този факт. Иначе е чудесна съпруга – при това, ако ми разрешите да се изразя фигуративно, тя е дървото, на което висят плодовете на Винтовия живот, – ала изцяло ѝ липсва спортна кръв.

Така че сутринта, когато започва моят разказ, той седнал да закусва в доста облачно настроение и мрачно намущкал на вилицата си две яйца и резен шунка. Шестте пекинеза на госпожа Бинго се въртели жизнерадостно около него, но той не забелязвал учтивите им обноски. Мислел си колко е тъжно човек да разполага със стопроцентови сведения за надбягването в два часа в Хръст Парк и с никакви средства, които да инвестира.

И всичко това, защото агентът му – човек, никога не чувал благородния девиз „слуга и сътрудничество“ – му дал недвусмислено да разбере, че повече нямало да се задоволява с очарователни обноски като заместители на твърда валута.

Бинго опитал естествено да изръси по-добрата си половинка, но не се надявал да постигне нещо съществено. Той е от хората, които знаят кога гонят вятъра.

– Нима, скъпа моя спътнице в живота – започнал неуверено, – не смяташ да ми пуснеш нещо в джоба?

– За какво са ти? – попитала госпожа Бинго, която отваряла зад каната с кафето сутрешната поща.

– Ами ето каква е работата. Има един кон...

– Не, миличко, знаеш, че не обичам да залагам.

– Не бих го нарекъл „залагане“. По-скоро бих го описал като пресягане и прибиране на парата. Този кон, знаеш, се казва Пъпчивия Чарли...

– Що за име!

– Да, именно. А ако ти кажа, че снощи сънувах как се возя в лодка из фонтана на площад Трафалгар заедно със стария Уфи Просър, ще прозреш веднага невероятната многозначителност на това конско име.

– Защо?

– Защото Уфи се казва Александър Чарлс – пояснил Бинго с нисък и тържествен глас, – а в лодката разговаряхме дали не е редно да подари колекцията си от пъпки на Националния музей.

Госпожа Бинго се засмяла със звънкия си глас.

– Колко си ми глупав! – казала тя с много обич и Бинго проумял, че надеждицата му, която и без това едва кретала, вече е предала Богу дух. Щом като госпожа Бинго заемала такова становище спрямо един знак, изпратен директно свише, значи, нямало смисъл да настоява по-нататък. Затова зарязал темата, прехвърлил разговора върху изгледите за времето – дали ще е благоприятно за пътуването на жена му, която заминавала същата сутрин за Богнър Реджис да погостува две седмици на майка си.

След изчерпването на последната тема Бинго отново се отдал на задълбочени размишления, но не щеш ли, бил измъкнат рязко оттам от възторжен писък иззад каната с кафето – тъй пронизителен, че откъснал половината яйце от вилицата му. Бинго вдигнал взор и видял, че жена му размахва някакво писмо и се хили като изтървана.

– Сладуранче – разкрещяла се тя (това било едно от най-често използваните обръщения в семейния им живот), – получих отговор от господин Пъркис!

– Тоз пък кой е?

– Не го познаваш. Мой стар приятел. Живее съвсем наблизко. Собственик е на списание за деца, което се казва „Лигавчета и гаширизончета“.

– Е, та? – безизразно продължил Бинго, който бил на сто мили от същността на въпроса.

– Не исках да ти казвам предварително, миличко, защото се боях да не би да не излезе нищо от цялата работа, но преди време той спомена, че търси нов редактор за „Лигавчета и гаширизончета“ и аз го помолих да вземе теб. Признах му, разбира се, че нямаш никакъв опит, но затова пък си много интелигентен, пък и той ще бъде винаги редом с теб да те направлява. Та господин Пъркис обеща да си помисли. Смяташе обаче да назначи племенника си. А ето тук пише, че племенникът му бил даден под съд от шивача си за неизплатени сметки и това навело господин Пъркис на мисълта, че е прекалено лекомислен. Затова желае да се срещне с теб и да поговорите. Ох, Бинго! Убедена съм, че е решил да те вземе!

Бинго трябвало да поседи известно време, без да мърда, за да проумее какво става. Сетне станал и нежно целунал госпожа Бинго.

– Моя малка помощничка!

Новината радостно го възбудила. Назначаването на редакторско място, предположил той, носи със себе си нещо като редовна заплата, а редовната заплата пък била нещо, за което от години си мечтаел. Мъдро вложена в намеренията, изпращани свише по време на нощните му бдения,

тя бързо щяла да нарасне до размерите на огромно състояние – в това бил твърдо убеден. И дори като се абстрахирал от неприятния аспект – тоест факта, че трябвало да работи, – въпросният пост му предоставял все пак несравними възможности да си налага волята и да отхвърля колкото си иска ръкописи, а тези изгледи го очаровали. С ведър ентузиазъм си представил как ще кара приятелите си от „Търтеите“ да пишат материали за списанието, а той ще им ги връща, защото не отговарят на неговите изискани изисквания.

– Гостувал с жена си на някаква своя леля в Тънбридж Уелз, но тази сутрин се връща и иска да се срещнете точно в дванайсет под часовника на гара Чаринг Крос. Нали ще бъдеш точен?

– Точен е слабо казано – уверил я Бинго. – Ще бъда същински Биг Бен.

– Пише, че лесно ще го познаеш по сивия костюм и бомбето на главата.

– А аз – заявил Бинго с чувство на превъзходство – ще бъда в редингота си и с цилиндър на главата!

Целунал още веднъж госпожа Бинго – дори по-нежнo от предишния път. Скоро станало време тя да се качва в таксито, което щяло да я отведе в Богнър Реджис. Като се прощавала с мъжа си, в очите ѝ блеснали неизплакани сълзи. Парливата болка от раздялата се изостряла още повече от факта, че ѝ се налагало да остави пекинезите у дома, тъй като къщата на майка ѝ буквално гъмжала от котки.

– Нали ще се грижиш добре за тях, докато ме няма – прошепнала с потреперващ глас, а животните нахълтали в колата, за да бъдат прогонени оттам от иконома Багшот. – Ще се грижиш за тях, нали, обич моя?

– Като роден баща – обещал Бинго. – Тяхното благополучие ще бъде моя неуморна грижа.

Казал го напълно искрено, защото пекинезите му били симпатични. Отношенията му с тях се основавали на взаимна обич и уважение. Те му ближели лицето, той ги чешел по коремчетата. Приятна обмяна на любезности – направи за ближния си каквото искаш той да направи за теб и т.н.

– И не забравяй всяка вечер да им даваш по една бучка захар – заръчала съпругата.

– Имай ми доверие до смърт!

– И вземи от „Бодингтън и Бигс“ каишката на Пинг-Пу – дала съм я на поправка. Ох, щях да забравя – отворила тя чантичката си и измъкнала оттам две банкноти. – Тъкмо ще им платиш, за да не си губя времето

да пиша чекове.

И като пххнала му в ръката двете петачки, тя го прегърнала с много обич и потеглила, а той махал подире ѝ от първото стъпало.

Изрично споменавам това махане, тъй като то е от голямо значение за случилото се по-нататък. Човек не може да маха с две петачки в ръка, без те да изшумолят. А нима могат безнаказано да шумолят петачки в ръката на мъж, получил пряк сигнал от авторитетен източник, че едичкой си кон ще спечели надбягването в два часа в Хърст Парк, без това да го наведе на определени мисли? Колата още не се била скрила от погледа му и ето че Змията надигнала глава в тази райска градина (къщата на семейство Литъл била разположена сред разкошен парцел на ръба на Уимбълдън Комън, а това е същински райски кът) и прошепнала на Бинговото ухо: „Какво ще кажеш, старче?“

При нормални обстоятелства и в по-други времена Бинго, разбира се, е олицетворение на самата честност и през ума не би му минало да отклони към по-лични канали средствата, спечелени с честен труд и по законен начин от някоя фирма на Бонд Стрийт, пък била тя и за поправка на кучешки каишки. Но случаят, както изтъкнала Змията, бил твърде специален и Бинго неохотно се съгласил с нея.

Изобщо не ставало дума, пояснила Змията, да се мами фирмата „Бодингтън и Бигс“. Подобно нещо било немислимо. Цялата работа се свеждала до това, че ако Бинго вложил петачките при агента си, за да бъдат инвестирани в Пъпчивия Чарли в надбягването в два часа, то Бодингтън с неговото другарче Бигс щели да си получат хонорара не днес, а утре. Защото – ако по някакъв немислим и недопустим начин Пъпчивия Чарли се провалял, Бинго щял просто да помоли господин Пъркис да му отпусне малък аванс. Нали дотогава щял да му бъде работодател! По всяка вероятност, казала Змията, Пъркис сам щял да му предложи пари. И тя подчертала пред Бинго колко ще му бъде лесно да завърти главата на Пъркис с неотразимия си чар. Да оставим настрана редингота и изрядно изгладените панталони – цилиндърът сам по себе си щял да вземе акъла на бъдещия му шеф. Още след първия поглед Пъркис нямало да оказва вече никаква съпротива и дори напротив – щял да го моли да приеме малък аванс. Така че всичко било в кърпа вързано.

След около час Бинго с леко сърце се запътил към центъра на Лондон, отбил се при агента, чието седалище се намирало на Оксфорд Стрийт, оттам заприпкал към Чаринг Крос и застанал под часовника, когато стрелките сочели дванайсет без пет. И начаса към него се насочил

пълен възрастен мъж със сив костюм и бомбе. Двамата провели следния разговор:

- Господин Литъл?
- Приятно ми е.
- На мен също. Чудесен ден.
- Прекрасен.
- Много сте точен, господин Литъл.
- Такъв съм си винаги.
- Прекрасна черта.
- Така си е.

И в този момент, когато всичко вървяло по мед и масло и Бинго вече четял зараждащото се в погледа на събеседника му страхопочитание и обожание (тъй като въпросният поглед се бил спрял на цилиндъра му), от закусвалнята излязъл, бършейки бирена пяна от устата си, Б.Б.Тъкър, собственик на фирма за мъжки чорапи на улица Странд, комуто Бинго от една година дължал три лири, единайсет шилинга и четири пенса за доставени в дома му стоки.

Ето ви един пример за това как душевната превъзбуда прави на пух и прах ясния и хладен разсъдък. Когато се повдигнал въпросът за среща под часовника на Чаринг Крос, Бинго – вече витаещ във въздуха при мисълта, че ще стане редактор на един могъщ орган на подрастващото поколение – съвсем забравил благоразумието си и дал съгласие, без да се замисли. Чак сетне се сетил какво безумие е да допусне да го подмят в такава близост с Чаринг Крос. Кварталът направо гъмжал от магазини, където в ергенските си дни бил навъртял доста сметки, а човек може ли да е сигурен кога ще им шукне на собствениците – както в случая с Б.Б.Тъкър – да отскочат до бюфета на гарата за една халба на крак?

Бинго стоял като втрещен. Знаел много добре до каква степен на хора като Б.Б.Тъкър им липсва чувство за такт и светски обноски. Щом видят стар клиент да разговаря с някой приятел, няма само да се усмихнат, да кимнат и да отминат, а първата им работа е да дойдат при теб и да започнат да те разпитват кога най-сетне ще им се издължиш. А щом Пъркис бил в състояние да се отдръпне ужасен от собствения си племенник, даден под съд от шивача си, то две минути в обществото на Б.Б.Тъкър щели несъмнено да изпортят целия ефект от цилиндъра.

Миг по-късно, точно както предположил Бинго, търговецът се приближил.

- О! Господин Литъл!

Моментът изисквал светкавични действия. Зад Бинго се мъдрела

камионетка, натоварена с багаж, и макар че повечето хора биха се примирели с факта, че пътят към всякакво отстъпление им е отрязан, наш Бинго е направен от по-як материал.

– Е, хайде, господин Пъркис, довиждане – рекъл той вежливо, първаво се метнал на камионетката и дим да го няма. Насочил я към главния изход, напуснал гарата и отпрашил право за брега на Темза. Посто-ял там, докато преценил, че Б.Б.Тъкър е имал достатъчно време да се измете от гарата, сетне бързо се върнал на познатото старо място под часовника, за да възобнови преговорите с Пъркис.

В някои отношения всичко било наред, тъй като от Б.Б.Тъкър няма-ло и следа. В други отношения обаче нещата съвсем не били наред, защото и от Пъркис нямало ни следа. Бил се стопил като мартенски сняг и след като почакал нетърпеливо около половин час, Бинго бил принуден да стигне до извода, че събеседникът му няма да се върне. Значи, Пъркис бил спуснал кепенците. Като се поразмислил вече на спокойствие, Бинго се сетил, че докато отпрашвал зад волана на камионетката, онзи му бил хвърлил един такъв особен поглед и се зачудил сега дали Пъркис не го е взел за малко ексцентричен? Започнал да се бои от най-лошото. Претендентът за редакторско място, помислил той, едва ли ще спечели оваците на евентуалния си работодател, ако се мята пред очите на последния в разни камионетки.

Прибрал се замислен, хапнал и тъкмо привършвал кафето, когато по радиото съобщили резултатите от надбягванията в два часа. Пъпчивия Чар-ли не се класирал в първата тройка. Провидението, нака-рало го да заложи на това животно и последния си грош, просто се из-гаврило с него. И не за пръв път.

А на следващия ден следобедната поща донесла писмо от Пъркис, което доказвало, че интуицията не го е излъгала. Прочел го и го накъсал на хиляда парченца. Или поне така твърди. Най-вероятно е да са били осем. С писмото му духвали под опашката. Пъркис (пишел Пъркис) бил обмислил всичко и смятал да реши по друг начин въпроса с вакантното редакторско място в „Лигавчета и гаширизончета“.

Не бихме преувеличили, ако кажем, че Бинго бил разсеян по време на вечерята. Така както той виждал нещата, предстояли му трудни обяс-нения след завръщането на госпожа Бинго, а след обясненията, дявол да го вземе, нещата нямало да станат кой знае колко розови. Тя нямало да се зарадва на съдбата, сполетяла десетачката ѝ. А това стигало, за да се хвърли сянка върху семейното щастие. Като прибавим и разкритието, че е провалил шансовете си да стане редактор, къщата щяла да заприлича

най-вече на връщ котел.

Та затова, както споменах, бил доста разсеян. Шестте пекинеза го придружили до библиотеката и зачакали полагаемите им се бучки захар, но Бинго бил твърде угрижен, за да изпълни дълга си към безсловесните твари. Цялата му интелектуална мощ била канализирана към решаването на проблема как да се измъкне от ямата с нечистотиите, в която бил затънал.

И тогава – много постепенно (той дори не си спомня какво именно го е навело първоначално на тази идея) – в съзнанието му се запромъквало впечатлението, че с шестте пекинеза не всичко е наред.

Не че имало промяна във външния им вид или в поведението им. Изглеждали си както винаги и се държали както винаги. Работата била много по-тънка. И тогава – внезапно като мокър парцал – истината го цапардосала през лицето.

Пекинезите били само пет.

На непосветения в навичите на пекинезите аматьор не би се сторил толкова зловещ фактът, че в една къща, съдържаща шест екземпляра, за вечерната бучка захар са се явили само пет. Шестият, ще рече непосветеният, трябва да е някъде из къщата по лична работа: я заравя кокал, я се е отдал на освежителна дрямка или нещо такова. Но Бинго бе твърде добре запознат с нравите на пекинезите. За него тяхната психология била отворена книга. Не хранил и капка съмнение, че щом в момента на раздаването на бучките край него са се стекли само пет кучета, значи това е тяхната численост. Шестият просто е офейкал, без да му разпишат книжката за отпуски.

Направил страшното откритие тъкмо когато си разбърквал кафето, така че лъжичката се изплъзнала от обезсилените му пръсти. Представил си нагледно всички последствия и ценето му увиснало.

Това вече бил капакът! Никакво съмнение. В сравнение с този удар всичко останало било празна работа – дори присвояването на десетачката, законно принадлежаща на „Бодингтън и Бигс“. Защото госпожа Бинго душа давала за пекинезите. Била му ги поверила като най-обичните си същества и като си представил какво ще последва, щом наближи моментът да се отчете за опекунството и да си признае дефицита... Тук въображението му отказало. Сълзи... упреци... как можа!... Боже господи, съобразил изведнъж Бинго и очите му за малко да изхвъркнат от орбитите си. Нищо чудно госпожата да проследи мисловно линията на тези злощастни десет лири и да реши, че той е задигнал липсващото

животно и го е продал за налични!

Бинго се разтреперил, скочил от стола и натиснал звънеца. Умирал от нетърпение да поговори с Багшот и да разбере какви са шансовете отлъчилият се пес да е долу в кухнята. Ала Багшот имал почивен ден. На позвъняването му се отзовала една от камериерките и след като го осведомила, че помещенията на долния етаж не съдържат къорав пекинез, Бинго изстенал глухо, грабнал си шапката и излязъл да се разтъпче из парка. Имало някакъв мижав шанс – да го наречем едно на хиляда – косматото диване да е чуло зова на дивото и сега да се подвизава нейде из необятните открити простори.

Колко време е бродил така и се е взирал зорко около себе си, надавайки чуруликащи призови, Бинго не е в състояние да каже, но във всеки случай скоро се озовал доста далеч от дома си. Спрял за миг на някаква свършено непозната територия, за да си запали цигара, и тъкмо да се откаже от по-нататъшното търсене, когато внезапно замръзнал на място и се облещил, а цигарата увиснала на долната му устна.

Там, отпред, в състязващата се тъма, той съзрял някакъв тип с вид на иконом, който иконом, ако е бил иконом, разбира се, водел на кашка пекинез – дотолкова идентичен с глутницата на госпожа Бинго, че би могъл да се запише в нея, без да събуди капка подозрение. Пекинезите, не знам дали ви е известно, са или светлокафяви и космати, или тъмнокафяви и космати. Тези на госпожа Бинго били от втория чешит.

Гледката вляла свежа струя живот в Бинго. Острият му като бръснач ум незабавно му подсказал, че единственият възможен изход от кашата е да се сдобие с нов екземпляр и да го присъедини към наличните. Единствената спънка била естествено, че пекинезите струват пари – а парите му в момента се свеждали до десет шилинга и няколко дребни монети.

Понечил да се нахвърли върху икономата да му изкопчи животното с голи ръце. В следващия момент обаче благоразумието надделяло и той се задоволил с това да го проследи с умение, за каквото четем само в романите – без нито една суха клонка да изпращи под краката му. Не след дълго икономът излязъл от парка, свил в някаква тиха уличка и най-накрая влязъл през отворена порта в градината на възголяма къща. И като си затананикал, Бинго отминал къщата и затърсил най-близките магазини. Трябвала му бакалия, а щом я открил, вложил част от малкия си капитал в парче сирене, като инструктирал човека зад щанда да му избере от най-свежите и смрадливи сортове.

Както вече споменах, пекинезите не криели никакви тайни от Бинго

и той прекрасно знаел, че макар да си падат по пилешко и пастет и да не прощават на случайно срещнат млечен шоколад, това, за което с готовност биха продали душичките си и биха го следвали до края на света, е парче сирене. Намерението на Бинго било да се скрие в градината до момента на вечерната пекинезка разходка, след което да си опита късмета с току-що закупения резен.

След десет минути той вече клечал зад един храст в очакване на великия миг.

Бдението, на което се подложил, не спада към любимите му спомени. Клечането в бодлив храст в чужда градина, без да можеш да пушиш и без никаква компания освен собствените ти мисли и парче добре вмирисано сирене, се оказало сериозно изпитание. Мравки пълзели по краката му, буболечки се опитвали да нахлуят със сила под яката на ризата му, а останалите божии твари се възползвали от загубата на шапката му, за да се оплетат в косите му. Но най-важното е, че решимостта и търпението му били възнаградени. Остъклената врата се разтворила и пекинезът изскочил в тръс, окъпан от светлината на лампите във вътрешността на къщата и следван от пълен възрастен господин. И представете си какво е изпитал Бинго, когато в пълния възрастен индивид разпознал не кой да е, а стария татко Пъркис.

Гледката му действувала като най-освежителен тоник. До този момент не може да се каже, че не изпитвал известни... Как му се викаше на онова, дето го има съвестта? Не угрижености, ами... Да, угризения. Та, значи, изпитвал угризения. От време на време в него се прокрадвало нещо като съчувствие към нещастника, чийто дом щял да лиши от любимото домашно животно. Кофти му било за човечеца. Но ето че настъпил краят на въпросните угризения. След долния номер, който му погосил Пъркис, той се бил лишил от всичките си права на съчувствие. Човек като него заслужавал да бъде лишен и от последния си пекинез.

Това, което озадачавало Бинго в дадения момент, било как именно да пристъпи към въпросното лишаване. Ако онзи възнамерявал да следва неотлъчно песа си, обезпекинезьяването му щяло да се превърне в доста сложен проблем.

Ала късметът на Бинго проработил. Преди да излезе навън, Пъркис очевидно се бил забавлявал с музика по радиото, тъй като появата му била съпроводена от весела румба. Но ето че радиото прекратило румбата по средата, както става обикновено, изврякало сподавено и проговорило на немски. А Пъркис се прибрал да го върне в правия път.

Това предоставило на Бинго нужното за операцията време. Като

леопард, изскочил от бърлогата си, на него му трябвало едва ли не отрицателно време. Е, имало един напрегнат момент, когато пекинезът отстъпил крачка назад с високо вдигнати вежди, сякаш го попитал: „На какво дължа честта за това посещение?“, но за щастие необоримият с нищо аромат на сиренето стигнал до обонянието му, преди да нададе нещо повече от сподавен хрип, и от този момент нататък всичко тръгнало като по ноти. Половин минута по-късно Бинго препуснал по улицата с пекинез в обятията си.

Когато се прибрал, пекинезите на госпожа Бинго вече си били легнали и той се насладил на сърдечността, с която приели подхвърления им чужденец като свой човек. Често се случва, когато представиш на банда пекинези някой външен екземпляр, да последва нещо като новогодишен карнавал в Мадрид. Ала тази вечер след известно проучващо душене отборът на домакините одобрил нововъведението и Бинго ги оставил сгущени в коша като членове на консервативен клуб. Оттам се запътил към библиотеката и натиснал звънеца. Искало му се, ако Багшот се е върнал, да го подкачи на тема уиски със сода, само че с по-малко сода.

Багшот наистина се бил прибрал. Появил се освежен от прекараната на свобода вечер и отишъл да донесе необходимото. На излизане от стаята се сетил и казал:

– Ах, да, по повод кученцето, сър...

Бинго подскочил и за една бройка да изгърве чашата.

– Кученце? – попитал той с около пет „к“-та. – Какво кученце? – добавил той още седем-осем „к“-та към първото „к“ в „какво“.

– Малкият Уинг-Фу, сър. Нямах възможността да ви известя по-отрано, тъй като не си бяхте у дома, когато се обади по телефона днес следобед госпожа Литъл и ме инструктира да им пратя Уинг-Фу в Богнър Реджис още с първия влак. Доколкото разбрах, там наблизко живеел някакъв художник, специализиран в портрети на животни, и госпожа Литъл желае той да й изпише образа на Уинг-Фу. Изпратих кученцето в специален кош и като се прибрах тази вечер, заварих телеграма, с която госпожа Литъл ми съобщава, че е пристигнал благополучно. Реших да ви известя, за да не би да се разтревожите, ако забележите липсата на едно от кученцето. Лека. нощ, сър.

С тези думи Багшот се оттеглил, като оставил Бинго – предполагам, че се досещате – да се пръска от яд. Как може такава липса на чувство у собствената му жена за това как се правят нещата – да проведе цялата операция с помощта на подставени лица, вместо да се обърне направо

към него, Бинго, който в нейно отсъствие бил глава на къщата! В резултат той поставил на карта общественото си положение, превръщайки се в кучекрадец. И главното – всичко на вятъра.

Като си припомнил непоносимите мъчения, на които се бил подложил в онзи храст – не само душевни, породени от угризения на съвестта, но и чисто физически, причинени от мравки, бръмбари и всякаква неидентифицирана фауна, вплела се в косите му, не можем да го виним за чувството на горчиво разочарование, обзело го след разговора с предания иконом. Да, той определено се чувствал онеправдан. Защо, по дяволите, питал се той, никой нищо не ми казва? Човек съм в края на краищата, а не бюфет в гостната. И после откъде накъде ще гъделичкат суетността на Уинг-Фу, който и без това се отличава с неоправдано надутото самочувствие, и ще му рисуват портрета? Абе, изобщо, остави...

Най-лошото било, че макар да съзнавал много ясно, че от него в този момент се очаквали светкавични държавнически действия, да пукнел на място, ако се сещал какви именно. Така че настроението му, след като се подкрепил с втора чаша и се затътрил към леглото, било крайно заоблачено.

Но нали добрият сън оправя всичко... Решението го осенило на другата заран по време на сутрешната баня. Изведнъж прозрял, че всъщност цялата работа е пределно проста. От него се искало да отнесе псето на Пъркис обратно в родния му дом, да го пъкне през оградата на градината и готово – щял да си измие ръцете от цялата тази неприятна история.

Чак когато се бършел с хавлията, се сетил, че си няма хабер как се казва къщата на Пъркис... нито на коя улица се намира... и че по обратния път, от страх да не го проследят, усърдно следвал такъв сложен зигзагообразен маршрут, че сега изобщо не си спомнял в коя част на града е въпросната къща.

А върхът на всичкото било (тъй като веднага му хрумнало, че може да провери адреса в телефонния указател), че името на Пъркис напълно му било изхвъркнало от главата.

Е, да – сега той много добре помни това име. То е вдълбано в сърцето му. Ако го спрете днес на улицата и го попитате: „Впрочем, Бинго, как се казваше онова говедо – собственикът на «Лигавчета и гаширизончета»?“, той ще ви отговори, без да се замисли: „Хенри Кътбърт Пъркис!“ Тогава обаче да пукнел, но не си го спомнял. Нали знаете как става с имената. Та като ви кажа, че по време на закуската бил убеден, че въпросното име е Уинтърботъм, а по обяд вече се бил прехвърлил на

Бенджафийлд, ще разберете до какви неизмерими глъбини било стигнало злото.

На всичкото отгоре, ако си спомняте добре, единственото му документално свидетелство вече не съществувало. С раздразнителност, за която сега горчиво съжалявал, бил накъсал писмото на човека на стотици късчета. Или най-малко на осем.

Да, на този етап с Бинго Литъл било свършено.

Като оголил сценария, изписан в съзнанието му, до основните факти, ето какво установил: госпожа Бинго е жена с шест пекинеза. При завръщането си от Богнър Реджис тя ще установи, че е жена със седем пекинеза. А познанията му по психология подсказвали, че първото нещо, което върши шестпекинезовата жена, щом се превърне в седемпекинезова такава, е да започне да задава въпроси. Въпросът бил: как ще отговори на тези въпроси?

Не се съмнявал, че всякакви опити да изкара придатъка към семейството като подарък, с чиято покупка е решил да я изненада при завръщането ѝ, били обречени на провал. Госпожа Бинго не била вчерашна. Много добре знаела, че той няма да вземе да пръска наляво и надясно скромната си наличност, за да купува на хората пекинези. Веднага ще се усъмни в искреността му. Ще проведе разследване. А то неизбежно ще я отведе при този Уинтърботъм или Бенджафийлд.

Имало един-единствен изход от положението – да намери за излишека удобен дом, някъде далеч от зоната Бенджафийлд-Уинтърботъм. При това незабавно.

Сега разбираш защо нещастникът се е опитал онзи ден да ти пробута животното. И – както казах вече – може би ще се съгласиш с мен, че трябва по-скоро да му съчувстваме, отколкото да го упрекваме. В тази връзка ме е упълномощил да заявя, че е готов да покрие разноските ти за лейкопласт, йод и гипс.

След категоричния ти отказ да приютиш кучето той съвсем се обезсърчил. Предполагам, че сцената е била доста болезнена, защото отказа да ми я преразкаже. При завръщането си у дома решил, че няма друг изход, освен да опита да установи по някакъв начин името. Затова извикал Багшот веднага щом се наобяждал.

– Багшот – казал му той. – Каж ми някакви имена.

– Имена, сър?

– Да. Човешки имена. Опитвам се да си спомня едно име, но то все ми убягва. Имам едно подозрение – пояснил Бинго, който вече бил направил завой по посока на Джелаби, – че започва на Дж.

Багщот се замислил.

– Дж ли, сър?

– Дж.

– Смит?

– Не, не е Смит. И ако следващото ти предложение ще е Джоунс, не е и Джоунс. Изобщо не е толкова просто. Когато го чух, то ме впечатли като леко екзотично. От рода на Джънингъм или Джоркинс. Впрочем може и да греша, като предполагам, че започва на Дж. Започни от А.

– Адамс, сър? Алън? Акфърт? Андерсън? Аркрайт? Арон? Абъркромби?

– Премини на Б.

– Бейтс? Булстроуд? Бърджис? Белингър? Бигс? Бълтитюд?

– А сега на К.

– Колинс? Клег? Клътърбък? Картю? Кърли? Кабът? Кейд? Какет? Кюфри? Кан? Кеърд? Канън? Картър? Кейси? Кули? Коуп? Къртбъртсън? Коуп? Корк? Кроу? Крамп? Крофт? Крю?...

Слаба пулсация в областта на слепоочието подсказала на омаломощения Бинго, че му стига толкова. И тъкмо да махне с ръка, когато икономът, тласкан от набраната инерция, додал:

– Крукшанк? Калмълс? Карпентър? Кефинс? Кар? Картрайт? Садуолдър?

Нещо щракнало в ума на Бинго.

– Кадуолдър!

– Това ли е името на господина, сър?

– Не. Но ще свърши работа.

Защото се сетил внезапно, че Кадуолдър било името на бакалина, от когото купил сиренето. Ако тръгнал оттам, нямало начин да не открие къщата на Пъркис. Положението било ясно. Паролата на деня била „Кадуолдър“.

Най-благоразумно би било, разбира се, да отложи начинанието до падането на нощта, тъй като подобни деликатни операции се провеждат най-успешно под булото на тъмата. Но по това време на годината, нали е пусто лято, нощта настъпва толкова късно, дявол да я вземе, а той бил като навита пружина и умирал от нетърпение да се впусне в действие. Като опреснил в съзнанието си адреса на Кадуолдър с още едно надничане в телефонния указател, Бинго се юрнал във вечерната прохлада с надежда в сърцето и пекинеза под мишница. Не след дълго се озовал на познат терен. Ето го бакалското заведение на Кадуолдър, ето го и пътя, по който припкал със сиренето в ръка, а ето го и живия плет, опасал

имението на Пъркис, и портата, през която бил проникнал в него.

Отворил портата, пхнал вътре пекинеза, махнал му за сбогом и изчезнал. У дома се прибрал малко преди шест часа.

По пътя се чувствал като убиец, който най-сетне е успял да се отърве от трупа. С други думи, от плещите му паднал огромен товар. Някога в далечните младежки години му се наложило при игра на ръग्би да се хвърли с цяло тяло върху топката. Миг след това с изненада установил, че е образувал основата на човешка пирамида, състояща се освен от него от още осем здравенаци от противниковия отбор с остри лакти и подковани с гвоздеи обувца. „Толкова години са минали оттогава, каза ми той, а споменът за облекчението и радостта от живота, след като тази част от човечеството слезе от гърба ми, е още жив в съзнанието ми.“ Сега отново почувствал същото облекчение и радостта, че е жив. Не съм сигурен дали си е тананикал, но никак не бих се учудил. Бинго е от хората, които се измъкват от всяка каша с усмивка на уста. Може да го натикате до гуша в калта, а той пак ще стане, сякаш нищо не е било. На такива мисля, че им викат „устойчиви“. Ето и сега преценил, че бъдещето ако не можело да се нарече чак розово, то поне започвало да става достойно за човешка консумация. Разказът, с който щял да разясни и оправдае историята с десетте лири на „Бодингтън и Бигс“, макар да бил все още мъгляв, вече взел да придобива очертания в главата му. Подробностите се нуждаели от поизлъскване, но градивният скелет бил вече налице. А що се отнася до епизода под часовника на Чаринг Крос, то там щял да се придържа към упоритото отричане: не съм чул, не съм видял, нищо не знам. Можело да мине. Можело и да не мине. Но поне по отношение на пекинеза бил чист.

Той се приближавал към дома си с танцова стъпка и с игриво накривена шапка на главата. В този момент нещо го забърсало по крака с весело гъргорене и свеждайки поглед надолу, Бинго установил, че това е пекинезът, в чието сърце се била загнездила топла привързаност към него. Псето се възползвало от факта, че Бинго пропуснал да затвори портата на Пъркис, и решило да последва младия си господар.

И докато Бинго стоял и гледал като хипнотизирай този четирикрак навлек, към него се приближил Багшот.

– Мога ли да ви попитам, сър – започнал икономът, – дали ви е известен телефонният номер на дома, в който е отседнала временно госпожа Литъл?

– За какво ти е? – разсеяно попитал Бинго, без да може да откъсне поглед от пекинеза.

– Преди известно време се обади приятелят на госпожа Литъл господин Пъркис и помоли да получи тази информация. Много желаел да телефонира на госпожа Литъл.

Празният поглед, с който Бинго съзерцавал до този момент пекинеза, не можел да се сравни по нищо с празнотата в погледа, който прехвърлил върху иконома. Щом чул името, спомените нахлули в главата му и помели по пътя си всички Джелабиевци и Уинтърботъмовци, които задръствали мисловния му процес.

– Пъркис! – изкрещял той и се олюлял. – Пъркис ли каза?

– Да, сър.

– Той ли се обади?

– Да, сър.

– И държи да говори с госпожа Литъл?

– Да, сър.

– А дали... дали господин Пъркис... той дали... такава... дали господин Пъркис... Остави ли те господин Пъркис с впечатлението, че е замислил нещо?

– Да, сър.

– Сторили ти се възбуден?

– Да, сър.

– И ти остана с... направи ли си извода, че иска да съобщи на госпожа Литъл нещо нетърпящо отлагане?

– Да, сър.

Бинго си поел дълбоко въздух.

– Багшот, донеси ми уиски и сода. Голямо уиски със сода. Уиски с не много сода. Повече наблегни на уискито. Всъщност забрави за содата.

Живителната влага му била жизнено необходима и щом я усетил в ръката си, без много да се мае я присъединил към организма си. Колкото повече разсъждавал за обаждането на Пъркис, толкова по-зловещи очертания придобивало то.

Пъркис искал телефона на госпожа Бинго. Говорел възбудено. Подобни факти не се нуждаят от разнопосочно и многостранно тълкуване. Бинго си спомнил и шапката, паднала от главата му нейде в Пъркисовия храст. Очевидно Пъркис я е намерил, прочел е инициалите на Бинго от вътрешната страна, направил си е съответните изводи и сега се опитва да се свърже с госпожа Бинго, за да го наклевети.

Изходът бил един. На Бинго никак не му се прибягвало до него, но не виждал алтернатива. Налагало се да издири Пъркис, да му обясни

всички обстоятелства и да се остави на неговата милост, молейки се като джентълмен да запази всичко за собствена консумация. Онова, което го тревожело, било сериозното съмнение дали Пъркис е джентълмен. При първата им среща онзи не го бил спечелил особено с външния си вид. Като си припомнил сега въпросната среща, Бинго решил, че видът му бил на суров началник, а студеният блясък в очите му бил до болка познат – колко пъти го бил виждал в погледа на агента си по залагане на конни надбягвания, когато Бинго се опитвал да го убеди да отложи разплащането до другата сряда.

Но нямало как, работата трябвало да се свърши и той запретнал ръкави. Отправил се право към дома на Пъркис и икономът го вкарал в гостната.

– Господин Литъл – обявил той и го оставил. А Бинго се стегнал да посрещне мъжествено очакващото го изпитание.

Още от пръв поглед му станало ясно, че Пъркис няма да е лесен събеседник. В маниера му нямало и намек за обноските на любезния домакин, ненадейно навестен от неканен, но добре дошъл гостенин. Когато икономът въвел Бинго, Пъркис стоял с гръб към него, загледан през стъклото на голямата врата, водеща към градината, и така рязко се обърнал, че на Бинго му призляло. Да не говорим за страховития поглед, който впил в нашия приятел. Бинго го диагностицирал като изпълнен с погнуса – естествената погнуса на данъкоплатец, съзрял пред себе си нехранимайкото, задигнал песа му с помощта на парче вмирисано сирене. И Бинго усетил, че за постигането на хепиенд ще трябва да бъде полюбезен и обаятелен от всеки друг път.

– Е? – попитал Пъркис.

Бинго решил да си признае всичко мъжествено, без заобикалки.

– Дойдох по повод пекинеза – започнал той.

В същия миг, преди да успее да вмъкне още някаква дума, в дихателната му тръба попаднало някакво чуждо тяло, по всяка вероятност муха или молец, което изтрило всяко слово от устата му и го принудило дяволски да се разкашля. А докато кашлял, видял как Пъркис махнал отчаяно с ръка.

– Очаквах това – въздъхнал той.

Бинго само продължил да кашля.

– Да – настоял Пъркис. – Опасенията ми се потвърдиха. Имате право. Аз откраднах кучето.

Бинго криво-ляво се бил справил вече с мухата или молеца, но все още не бил в състояние да говори. Бил онемял от изумление. Пъркис

приличал на филмов герой, хванат на местопрестъплението. Вече не гледал гневно, а с тъпа, безнадеждна болка в очите.

– Вие сте женен, господин Литъл – продължил той, – затова може би ще ме разберете. Жена ми замина при една своя болна леля в Търнбридж Уелс. Малко преди да отпътува, си купи един пекинез, който повери на моите грижи и особено подчерта никога да не го пускам на крачка от себе си, без да е завързан на каишка. Пуснах го само да потича. И повече не го видях.

Пъркис запрегълщал болезнено. Бинго задишал тежко. Пъркис продължил:

– Да, изчезна безследно и ми стана ясно, че единственият изход от положението е да намеря заместител с идентична външност. Днес цял следобед обикалях лондонските магазини за домашни животни, но безрезултатно. Тогава си спомних, че госпожа Литъл има няколко такива животинки – всичките досущ като загубената от мен. Помислих си, че може би ще се съгласи да ми продаде една. – Той въздъхнал. – Тази вечер отидох у вас, но научих, че тя не е в Лондон и не мога да се свържа с нея по телефона. Понечих да си тръгна и бях стигнал външната врата, когато нещо подскочи, и се удари в крака ми. Беше пекинез, господин Литъл, и при това бе одрал кожата на изгубения от мен. Изкушението беше прекалено силно...

– Нима го свихте! – ахнал Бинго, потресен и възмутен.

Пъркис само кимнал. Бинго зацъкал с език.

– Как можяхте, Пъркис! – сурово го порицал той.

– Знам, знам. Напълно съзнавам колко е долна постъпката ми. Като оправдание може да ми послужи единствено фактът, че си няхах представа... че някой ме е видял. – Той въздъхнал още веднъж. – Животното е в кухнята, където се наслаждава на лека вечеря. Ще позвъня на иконома да го донесе. А като си помисля какво ще каже жена ми, направо се разтрепервам – завършил Пъркис и се разтреперил.

– Допускате, че ще се разстрои, като се върне и открие, че няма пекинез, който да ѝ каже „мамо“?

– Допускам.

– Тогава, Пъркис – плеснал го Бинго по рамото, – задръжте животното.

Много се харесва, като си спомни този момент. Държанието му било светско, мило, изпъстрено със сладост и пръскащо светлина. Според него Пъркис останал с впечатлението, че се е натъкнал на ангел в човешки облик или нещо подобно.

– Да го задържа?

– Определено.

– Ами госпожа Литъл...

– Не се безпокойте. Жена ми представа си няма днес колко пекинеза е имала вчера. Достатъчно е контингентът им да е значителен, и тя е спокойна. Освен това – продължил Бинго с мек укор – ще бъде прекалено разстроена, като се върне, за да се тревожи за някакви си пекинези. Защото, Пъркис, нали разбирате, тя даваше душа и сърце аз да стана редактор на „Лигавчета и гаширизончета“. Така ще ѝ стане мъчно, като разбере какво отношение сте заели по въпроса. Нали ги знаете жените.

Пъркис се изкашлял.

– Нима желаете да редактирате „Лигавчета и гаширизончета“, господин Литъл? – произнесъл той най-сетне.

– Желая.

– Сигурен ли сте?

– Напълно.

– Аз по-скоро бих допуснал, че един млад мъж с вашето положение ще е прекалено зает, прекалено натоварен.

– О, не, не – ще съумея да го вместя някак в дневния си ред.

– Работата е тежка – продължил Пъркис с нещо като надежда в гласа.

– Несъмнено ще имам способни помощници.

– Заплатата – продължил да се надява Пъркис – не е никак висока.

– Тогава знаете ли какво – хрумнала му на Бинго внезапна идея, – увеличете я!

Пъркис го погледнал още веднъж, потреперил за трети път. Но побратата му част надделяла.

– За мен ще е чест – глухо произнесъл той, – ако приемете да станете редактор на „Лигавчета и гаширизончета“.

Бинго за втори път го тупнал по рамото.

– Браво, Пъркис! А сега какво ще кажете за малък аванс...

КРАЙ

© 1940 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Bingo and the Peke Crisis, 1940

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4549>]